

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. A. Z. B.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2009, č. j. 8 Ca 8/2008 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2009, č. j. 8 Ca 8/2008 – 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2007, č. j. VS-321/RK/3-2007, ministr vnitra zamítl rozklad žalobce podaný proti rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky žalovaného ze dne 27. 6. 2007, č. j. OAM-354-7/TP-2007. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na podkladě § 75 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný nesprávně vyložil § 67 zákona o pobytu cizinců, který upravuje podmínky pro udělení trvalého pobytu. Žalobce uvedl, že dne 28. 5. 2001 požádal v České republice o udělení azylu (mezinárodní ochrany), řízení o této žádosti bylo ukončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 Azs 105/2005 - 46, které nabylo právní moci dne 15. 3. 2006. Dne 9. 4. 2006 podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a toto řízení bylo ukončeno usnesením Krajského soudu v Hradci králové ze dne 25. 5. 2007, č.j. 28 Az 11/2007 - 33, jímž bylo zastaveno přezkumné řízení soudní v důsledku zpětvzetí žaloby; usnesení nabylo právní moci dne 1. 6. 2007. Žalobce zdůraznil, že na území ČR pobývá již od roku 2001 a ke dni 26. 6. 2007, kdy podal žádost o povolení k trvalému pobytu, tak činila doba jeho pobytu na území České republiky téměř 6 let. Žalobce označil za chybný názor žalovaného, že mezi prvním a druhým řízením o udělení mezinárodní ochrany byl pobyt žalobce na území České republiky

přerušen, neboť platnost žalobcova víza nad 90 dnů za účelem strpění, uděleného z důvodu podané kasační stížnosti, ukončením tohoto řízení ze zákona zanikla. Vyjádřil přesvědčení, že splnil podmínky pro udělení trvalého pobytu vymezené ustanovením § 67 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce žalovaný jeho žádost o udělení trvalého pobytu zamítl bez provedení dalšího dokazování a pouze účelově a restriktivně vyložil zákon o pobytu cizinců. Použité ustanovení zákona, ani žádné jiné zákonné ustanovení, přitom nevymezuje pro účely tohoto zákona pojem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný měl zohlednit skutečnost, že žalobce v České republice pobývá již od 28. 5. 2001, byl účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany po dobu přesahující 4 roky a po ukončení opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany požádal žalovaného o udělení trvalého pobytu, přičemž doložil všechny zákonem požadované dokumenty. Postupem žalovaného se cítí poškozen a považuje jej za nezákonný. Žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žaloby s odůvodněním, že v České republice spolu se svou manželkou, která se nachází v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu, žije již dlouhou dobu a v zemi původu již nemá v současnosti žádné zájem ani reálnou možnost výdělků, přičemž tamní situace mu neumožňuje se tam vrátit za důstojných podmínek. Navrhl, aby městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 22. 4. 2008, č. j. 8 Ca 8/2008 - 23, Městský soud v Praze žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 6. 2009, č.j. 8 Ca 8/2008 – 39, žalobu zamítl, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že z pravomocných soudních rozhodnutí zjistil, že žalobce, který dne 26. 6. 2007 podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, nesplnil ani jednu ze zákonných podmínek stanovených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podmínku čtyř let nepřetržitého pobytu na území České republiky nesplnil proto, že se ve dnech od 15. 3. 2006 do 26. 3. 2006 na území České republiky zdržoval bez platného oprávnění k pobytu, tedy v rozporu se zákonem. Nesplnil ani druhou podmínku, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, trvalo nejméně dva roky, neboť toto řízení bylo zahájeno dne 9. 4. 2006 a trvalo do 1. 6. 2007, tedy 1 rok, 1 měsíc a 23 dnů. Žalobce tak nemohl splnit *conditio sin qua non*, když byly zjištěny skutečnosti, které znemožňují jeho žádosti ze dne 26. 6. 2007 vyhovět. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce na území České republiky v období od 15. 3. 2006 do 26. 3. 2006 zdržoval bez platného oprávnění k pobytu, tedy v rozporu se zákonem, nepřisvědčil městský soud ani žalobní námitce o splnutí obou řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájených na základě žádosti žalobce ze dne 28. 5. 2001 a 9. 4. 2006. Tvrzení žalobce, že v České republice žije se svou manželkou již od roku 2001 městský soud odmítl jako neprokázané, neboť žalobce v obou řízeních o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že je svobodný, přičemž v druhém řízení vypověděl, že má v zemi původu tři děti, o které se stará jeho bratr. V žádosti o povolení trvalého pobytu potom sice bez dalšího uvedl, že je ženatý, ale ve svých podáních manželku nejmenuje a neuvádí její státní příslušnost. K tvrzení žalobce uvedenému v replice k vyjádření žalovaného, že měl převzít rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 Azs 105/2005 – 46, od své zástupkyně až několik dnů poté, co nabyl právní moci, městský soud uvedl, že tento problém musí žalobce řešit ve vztahu ke své právní zástupkyni.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) včas kasační stížnost v níž uvedl, že se v době od 15. 3. 2006 do 26. 3. 2006 zdržoval na území České republiky v dobré víře a legálně - v té době měl platné vízum pro strpění. Do tvrzeného prodlení se navíc dostal vinou advokátní kanceláře. Právní zástupkyně stěžovatele neupozornila řádně a včas na následné důsledky. Bohužel právní moc daného rozhodnutí byla vyznačena ke dni, kdy tato obdržela

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci mezinárodní ochrany. Chyba v postupu předchází zástupkyně stěžovatele vedla k jeho poškození. Také druhá zástupkyně stěžovatele pochybila, když si neuvědomila důsledky uvedeného přerušení a dokonce „zastavila kasační řízení“, aby stěžovatel mohl podat žádost o trvalý pobyt. Shodou náhod při výběru právních zástupců tak došlo k této nezáviděníhodné situaci stěžovatele. Stěžovatel požádal o individuální přístup k odstranění tvrdosti zákona a v této souvislosti poukázal na to, že o jeho důvodech žádosti o udělení azylu (dnes mezinárodní ochrany) nebylo dosud nikdy rozhodováno. Konstatoval, že rozsudek Městského soudu v Praze napadá v celém rozsahu, požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost důvodů kasační stížnosti, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný konstatoval, že ve správním řízení bylo nade vše pochybnost zjištěno, že stěžovatel nesplňuje zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců, v podrobnostech odkázal na odůvodnění druhoinstančního rozhodnutí, rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu a na odůvodnění rozsudku městského soudu. Kasační stížnost stěžovatele ostatně neobsahuje žádné námitky ve vztahu k právnímu posouzení věci, stěžovatel jen namítá, že nebyl o relevantních skutečnostech řádně informován ze strany svých právních zástupkyň. K tomu žalovaný uvádí, že pokud došlo k pochybení na straně zástupkyň stěžovatele, jak stěžovatel tvrdí, nemá tato skutečnost na posouzení věci a zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv a nezakládá ani vadu řízení předcházející vydání rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 119/2005 - 77, ze kterého plyne, že v případě, kdy zástupce nerespektuje vnitřní pokyny zastoupeného (např. je nečinný), nemá tato skutečnost žádné účinky vůči soudu a může být toliko základem odpovědnostního vztahu mezi zmocnitelem a zástupcem.

K žádosti stěžovatele o individuální přístup k odstranění tvrdosti zákona žalovaný uvedl, že v případě stěžovatele není pro takový postup zákonný podklad. Stěžovatel nesplnil podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců a zákon neumožňuje jinak, než jeho žádost o udělení trvalého pobytu zamítnout. Námitky vznesené stěžovatelem označil žalovaný za nedůvodné. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud nevyhověl žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť nejsou splněny podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s., a aby kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel v replice uvedl, že vyjádření žalovaného se nepochybně zakládá na skutečnostech, které žalobce opakuje již od počátku celého řízení: „Je nepochybné, že data a skutky jsou stejné, ale to neznamená, že jsou správné.“ Stěžovatel poznamenal, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 Azs 105/2006 – 46, převzal od své advokátky ve středu dne 22. 3. 2006 a ihned v pondělí 26. 3. 2006 podal žádost o trvalý pobyt. Domnívá se proto, že z jeho strany nedošlo k žádnému pochybení. Na cizineckou polici se dostavil ještě v době platného víza pro strpění. Není správné, aby doplácel na chybu v postupu svého advokáta. Požádal proto o zohlednění těchto skutečností, zejména nepříznivých důsledků do jeho života. Vyslovil opět názor, že výklad zákona žalovaným a jeho postup je vůči němu příliš striktní a tvrdý.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že o tomto návrhu není nutné rozhodovat tam, kde Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti věcně rozhodne poté, co mu je věc předložena a po nezbytném poučení účastníků řízení (obdobně viz rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 173/2004, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Nutno konstatovat, že stěžovatel důvody, jež jej vedly k podání kasační stížnosti formuloval poněkud nepřehledně a nepřesně a nepodřadil je ani pod některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e), nicméně z textu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel nesouhlasí s tím, jakým způsobem byla věc právně posouzena Městským soudem v Praze. Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost byla shledána důvodnou.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 26. 6. 2007 podal stěžovatel žádost o povolení k trvalému pobytu (č. j. OAM-354-1/TP-2007). K této žádosti mimo jiné přiložil nájemní smlouvu týkající se bytu, který obývá společně se svou manželkou, potvrzení o zaměstnání, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2007, kterým bylo s ohledem na zpětvzetí žaloby zastaveno řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2007, č. j. OAM-474/VL-07-P07-2006 (o neudělení azylu), potvrzení o zajištění ubytování a výpis z rejstříku trestů.

Tuto žádost žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 6. 2007, č. j. OAM-354-7/TP-2007, zamítl. V odůvodnění uvedl, že v průběhu správního řízení zjistil, že stěžovatel dne 28. 5. 2001 požádal o udělení azylu (mezinárodní ochrany) na území České republiky. Toto řízení skončilo dne 15. 3. 2006 nabytím právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 105/2005 - 46. Dne 9. 4. 2006 bylo zahájeno druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany, které skončilo dne 1. 6. 2007 nabytím právní moci usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 11/2007 - 23. Podle žalovaného tak nebyla splněna zákonná podmínka uvedená v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel nepobýval na území České republiky nepřetržitě pod dobu alespoň 4 let, když jednotlivé doby řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze sčítat a nebyla splněna ani podmínka uvedená v § 67 odst. 1 písm. b) cit. zákona, neboť druhé, a pro řízení o udělení povolení k trvalému pobytu podstatné řízení o udělení mezinárodní ochrany, bylo zahájeno dne 9. 4. 2006 a skončilo dne 1. 6. 2007, trvalo tedy 1 rok, 1 měsíc a 23 dnů a nikoliv zákonem požadované dva roky. Žalovaný dále konstatoval, že podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odst. 1 téhož ustanovení započítává doba pobytu na území na vízum nad 90 dnů, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Podle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nepřetržitost tohoto pobytu zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel obdržel dne 19. 1. 2006 vízum strpění z důvodu probíhajícího řízení o udělení

mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany skončilo dne 15. 3. 2006. Podle výpisu CIS, který je součástí spisového materiálu pod č. j. OAM-354-5/TP-2007, obdržel stěžovatel další vízum až dne 26. 3. 2006. Podle ustanovení § 78b odst. 2 zákona o azylu, platnost víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu zaniká nabytím právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti nebo o nepřiznání odkladného účinku této stížnosti. Na základě uvedeného učinil žalovaný závěr, že před podáním druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany pobýval stěžovatel na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, čímž byl jeho nepřetržitý pobyt přerušen.

Dne 9. 7. 2007 podal stěžovatel rozklad proti výše uvedenému rozhodnutí, ve kterém zdůraznil, že na území České republiky žije legálně, řádně a nepřetržitě od května 2001, resp. od 28. 5. 2001, kdy požádal o udělení azylu (mezinárodní ochrany). Stěžovatel namítal, že při rozhodování o jeho žádosti o udělení trvalého pobytu bylo postupováno nikoli v souladu se zákonem. Účelovým a nepřiměřeně restriktivním výkladem ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců došlo k porušení zákona, kterým byl zkrácen na svých právech. Citované ustanovení ani žádný jiný právní předpis nevymezuje pro účely zákona o pobytu cizinců řízení o mezinárodní ochraně. Podle stěžovatele zákon pouze vymezuje tyto podmínky: a) nepřetržitost pobytu na území České republiky, b) délku nepřetržitého pobytu minimálně 4 roky, c) návaznost na řízení o udělení mezinárodní ochrany, d) bezprostřední podání žádosti. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že všechny výše uvedené podmínky byly v jeho případě splněny, neboť na území České republiky pobývá nepřetržitě, tj. v souladu s § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců již od 28. 5. 2001. Závěr prvoinstančního orgánu, že uvedené podmínky nejsou splněny, odůvodněný tím, že stěžovatel žil na území České republiky nikoliv v rámci jednoho, nýbrž dvou řízení o udělení mezinárodní ochrany, označil za účelový, nemající oporu v zákoně. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že jak mezi prvním a druhým azylovým řízením, tak i bezprostředně po skončení druhého azylového řízení mu bylo uděleno pobytové vízum, které jej opravňovalo k pobytu na území, přičemž doba strávená v České republice, z níž stěžovatel od roku 2001 nevycestoval, se v souladu s § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců do nezbytné doby započítává a značně převyšuje zákonem požadovanou dobu čtyř let. V duchu zákona lze podle stěžovatele za dostatečnou dobu považovat i dobu prvního azylového řízení, které včetně řízení o kasační stížnosti trvalo bezmála pět let. Závěrem stěžovatel zmínil, že v České republice pobývá se svou manželkou, je zaměstnán a žije řádný život, což dokládal spolu s podáním žádosti o udělení trvalého pobytu. Za více jak sedm let života se zde cítí být dostatečně společensky i lidsky začleněn. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vydání rozhodnutí, kterým bude jeho žádosti o udělení trvalého pobytu vyhověno.

Ministr vnitra (dále „ministr“) rozklad zamítl rozhodnutím ze dne 13. 11. 2007, č. j. VS-321/RK/3-2007. Ztotožnil se s názorem správního orgánu prvního stupně, že pro posouzení splnění podmínek pro udělení trvalého pobytu bylo rozhodující druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájené dne 9. 4. 2006 a ukončené usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2007, č. j. 28 Az 11/2007 - 23, které nabylo právní moci dne 1. 6. 2007. Dnem 15. 3. 2006, kdy nabyl právní moc rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 Azs 105/2006 - 46, kterým byla zamítnuta kasační stížnosti stěžovatele v předchozím azylovém řízení, zanikla platnost víza za účelem strpění pobytu na území České republiky podle ustanovení § 78 odst. 2 zákona o azylu a od tohoto dne stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Ministr poukázal na ustanovení § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je nepřetržitost pobytu na území České republiky zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovateli bylo další vízum k pobytu uděleno dne 26. 3. 2006, tedy až za 11 dní

po ukončení platnosti víza za účelem strpění pobytu na území České republiky. Podle ministra tak v případě stěžovatele došlo k přerušení nepřetržitého pobytu na území České republiky, a proto není možné dobu předchozího pobytu stěžovatele na území České republiky započítat do doby rozhodné pro posouzení jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu. Do rozhodné doby je možné počítat pouze dobu pobytu, po kterou stěžovatel pobýval na území České republiky v rámci řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která nedosahuje zákonem požadované délky čtyř let. Tvrzení stěžovatele, že na území České republiky žije v souladu s § 67 zákona o pobytu cizinců již od 28. 5. 2001 ministr nepřisvědčil, neboť podle jeho názoru ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel v době od 15. 3. 2006 do 26. 3. 2006 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a tedy v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. K dalším tvrzením stěžovatele (pobyt s manželkou na území České republiky, zaměstnání, začlenění do společnosti) ministr uvedl, že předmětem řízení bylo posouzení otázky, zda stěžovatel splňuje podmínky stanovené v § 67 zákona o pobytu cizinců a další skutečnosti, jejichž posuzování v rámci tohoto řízení zákon správnímu orgánu neukládá, již nemohou být zohledňovány.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

Jak již bylo uvedeno výše, v posuzované věci žalovaný žádost stěžovatele o udělení trvalého pobytu zamítl podle § 75 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky stanovené v § 67 odst. 1 písm. a) a b) cit. zákona.

Podle § 75 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, policie nebo ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68 téhož zákona.

Podle § 67 odst. 1 cit. zákona se povolení k trvalému pobytu po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a

- a) o vydání tohoto povolení žádá neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a
- b) toto řízení, včetně případného řízení o kasační stížnosti, trvalo nejméně 2 roky.

Podle odst. 2 téhož ustanovení se do doby pobytu podle odstavce 1 započítává doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.

Podle odst. 3 je nepřetržitost pobytu na území zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu.

Podle odst. 4 lze splnění podmínky nepřetržitého pobytu a podmínky trvání řízení o udělení mezinárodní ochrany prominout, žádá-li o povolení k trvalému pobytu na území nezletilý nebo zletilý nezaopatřený cizinec anebo cizinec zbavený způsobilosti k právním úkonům, který byl rozhodnutím příslušného orgánu svěřen do péče cizince žádajícího o povolení k trvalému pobytu podle odstavce 1.

Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tedy upravuje následující kumulativně

stanovené podmínky, při jejichž splnění se na základě žádosti vydá cizinci povolení k trvalému pobytu:

1. nepřetržitý pobyt na území v délce alespoň 4 let,
2. pobyt na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany,
3. podání žádosti neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany,
4. toto řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti muselo trvat nejméně 2 roky.

V posuzovaném případě žalovaný správní orgán a posléze také městský soud dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil první a čtvrtou z výše uvedených podmínek. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Stěžovatel totiž požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 5. 2001, přičemž toto řízení skončilo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 Azs 105/2006 - 46, které nabylo právní moci dne 15. 3. 2006. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel na území České republiky v souladu se zákonem pobýval nepřetržitě po dobu více jak 4 let již v průběhu prvního řízení o udělení azylu (mezinárodní ochrany), které probíhalo v období od 28. 5. 2001 do 15. 3. 2006. Doba pobytu cizince po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců započítává do doby nepřetržitého pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatel podmínku nepřetržitého pobytu na území České republiky o délce alespoň 4 let splnil. Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o azylu totiž vyžaduje ve vztahu k délce nepřetržitého pobytu cizince na území České republiky pouze splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území v délce 4 let a nijak tuto podmínku dále nespecifikuje. Jinými slovy, rozhodující je to, zda nepřetržitý pobyt cizince na území České republiky trval 4 roky, přičemž tato podmínka není vázána na jakoukoli jinou skutečnost. Pokud je tato podmínka splněna, není již rozhodující, zda po jejím splnění došlo či nikoliv, ať již k faktickému či pouze zákonem netolerovanému přerušení pobytu.

Nelze tedy přisvědčit závěru žalovaného, že stěžovatel uvedenou podmínku nesplnil s odůvodněním, že na území České republiky pobýval v době od 15. 3. 2006 do 26. 3. 2006 bez platného oprávnění a tedy v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, když tato skutečnost nastala až po uplynutí zákonem požadovaného nepřetržitého pobytu. Stěžovatel totiž podmínku nejméně čtyřletého nepřetržitého pobytu na území České republiky splnil již v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně ku dni 28. 5. 2005.

Další dvě podmínky (pobyt na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, podání žádosti o udělení trvalého pobytu neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany) nebyly mezi účastníky řízení sporné a proto Nejvyšší správní soud pouze stručně poznamenává, že stěžovatel splnil i tyto dvě podmínky, neboť žádost o udělení trvalého pobytu podal v době, kdy na území České republiky pobýval v rámci pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to dne 26. 6. 2007, tj. 25 dní po skončení druhého řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo zahájeno na základě jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 4. 2006 a skončilo dne 1. 6. 2007 nabytím právní moci usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2007, č. j. 28 Az 11/2007 - 23. Žádost o udělení trvalého pobytu podanou 25 dní po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, lze i podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za žádost podanou neprodleně, což ostatně ani žalovaný nezpochybnuje.

Další podmínka, kterou podle žalovaného stěžovatel nesplnil, spočívá v tom, že řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, po jehož ukončení žádá cizinec o udělení mezinárodní ochrany musí trvat nejméně dva roky. Žalovaný postupoval tak, že při posouzení toho, zda stěžovatel splnil tuto podmínku zohlednil pouze délku trvání

druhého řízení o udělení mezinárodní ochrany, které, jak již bylo uvedeno výše, bylo zahájeno na základě stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 4. 2006 a skončilo dne 1. 6. 2007 nabytím právní moci usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 5. 2007, č. j. 28 Az 11/2007 - 23. Dospěl přitom k závěru, že stěžovatel podmínku délky předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany nesplnil, neboť toto řízení trvalo pouze 1 rok, 1 měsíc a 21 dnů.

Nejvyšší správní soud připouští, že ustanovení § 67 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je sice možné prostřednictvím jazykového výkladu vyložit způsobem užitým žalovaným, ovšem tento výklad nepovažuje zdejší soud s ohledem na okolnosti posuzovaného případu a účel vykládané právní normy za správný, neboť je příliš formální. Jazykový výklad je totiž výkladem prvotním, kterým se interpret poprvé seznamuje s obsahem právní normy, který je upraven ve vykládaném právním předpisu. V posuzované věci bylo pro správné posouzení věci nutné zohlednit všechny okolnosti případu ve vzájemných souvislostech a aplikovat také ostatní výkladové metody - především výklad teleologický. Ostatně obecně platí, že to zda smysl a účel právní normy je skutečně takový, jak se zdá z jazykového výkladu právního předpisu, musí potvrdit nebo vyvrátit ostatní výkladové metody – především výklad teleologický, logický, systematický a případně historický, jejichž závěry je nezbytné poměřovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace.

Jak již bylo uvedeno, v posuzované věci probíhala dvě řízení o udělení azylu (mezinárodní ochrany). První řízení trvalo od 28. 5. 2001 do 15. 3. 2006, dne 26. 3. 2006 bylo stěžovateli vydáno vízum k pobytu, poté probíhala druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany, které trvalo od 9. 4. 2006 do 1. 6. 2007. Ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zjevně nepočítá se situací, kdy cizinec žádal opakovaně o udělení azylu, neboť mluví o řízení o udělení mezinárodní ochrany v jednotném čísle. Jednoznačně však pro udělení trvalého pobytu cizinci stanoví podmínku, že řízení o udělení mezinárodní ochrany musí trvat alespoň dva roky. Úmyslem zákonodárce tedy zjevně bylo, při splnění dalších podmínek uvedených v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, udělit trvalý pobyt na území České republiky cizincům, kteří zde nepřetržitě pobývají po delší dobu (4 roky) a jejichž řízení o udělení mezinárodní ochrany na základě žádosti trvalo několik let (2 roky). Zde je třeba uvést, že stěžovatel na území České republiky pobýval v souvislosti s dvěma řízeními o udělení mezinárodní ochrany téměř 6 let, a celková délka jeho pobytu na území ČR přesahuje k dnešnímu dni 8 let. Stěžovatel tedy téměř trojnásobně překročil délku řízení o udělení mezinárodní ochrany, kterou zákon požaduje jako nezbytnou k udělení trvalého pobytu, délku nepřetržitého pobytu ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území ČR pak překračuje dvojnásobně.

Přihlédnout je třeba rovněž ke skutečnosti, že stěžovatel zřetelně manifestoval svou vůli na území České republiky zůstat a usadit se zde, když dvakrát požádal o udělení mezinárodní ochrany a poté rovněž o udělení trvalého pobytu. V rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak výslovně uvedl, že se na území České republiky cítí být dostatečně společenský i lidsky začleněn a poukázal na skutečnost, že žije řádným životem, což doložil v souvislosti s podáním žádosti o udělení trvalého pobytu. Nutno dále podotknout, že podmínky které je nutno splnit pro udělení trvalého pobytu stanovené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stěžovatel splňoval již po ukončení prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že stěžovatel se s ohledem na to, že je cizinec i s ohledem na jazykové důvody nemusí příliš dobře orientovat v právní úpravě týkající se pobytu cizinců. S přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem posuzovaného případu a při zohlednění toho, že mezi oběma zmíněnými řízeními o udělení azylu velmi byla krátká časová prodleva, má Nejvyšší správní soud za to, že uvedená řízení o udělení mezinárodní ochrany je třeba ve vztahu k posouzení toho, zda stěžovatel splnil podmínky pro udělení trvalého pobytu

považovat za jeden celek a nelze je od sebe oddělovat. Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatel splnil i podmínku uvedenou v § 67 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany, jichž byl účastníkem trvala téměř 6 let. Lze tudíž uzavřít, že stěžovatel podmínky stanovené § 67 odst. 1 zákonem o pobytu cizinců splnil a jeho námitce na nesprávné posouzení věci městským soudem, který se v napadeném rozsudku ztotožnil se závěry žalovaného, je třeba přisvědčit.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přisvědčil kasační námitce stěžovatele, v níž se dovolával nesprávného posouzení věci Městským soudem v Praze, bude na tomto soudu, aby se v dalším řízení věci znovu zabýval a vycházel z toho, že jak žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2007, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 6. 2007 jsou nezákonná, neboť správní orgány obou stupňů nesprávně vyložily a aplikovaly § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud proto rozhodnutí Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 za použití § 109 odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm Městský soud v Praze rozhodne vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí Městský soud v Praze rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu